

บทที่ 4

อิทธิพลยะฮูดีย์ในตะวันออกกลาง

1. อิทธิพลยะฮูดีย์ก่อนการก่อตั้งขบวนการไซออนนิสม์

จากการศึกษาประวัติศาสตร์ของชาวยิวตั้งแต่ยุคบาบิโลน 🕍 จนถึงนบีมุฮัมมัด ﷺ พบว่า ภัยคุกคามมุสลิมในช่วงหลายศตวรรษที่ผ่านมาล้วนเกิดจากแนวคิดของพวกยิว ซึ่งแสดงออกถึงการเป็นปรปักษ์ต่ออัลอิสลามที่มีทั้งอย่างเปิดเผยและมีเงื่อนงำ แม้ว่าบรรดานบี ผู้นำและบรรดามุสลิมจะปฏิบัติดีกับพวกเขามากเพียงใดก็ตาม และความขัดแย้งดังกล่าวดำเนินมาหลายศตวรรษจนถึงยุครัฐบาลเคาะลีฟะฮ์ที่มีศูนย์กลางทางการบริหารและปกครองอยู่ที่นครมะดีนะฮ์ (ซาอูดิอาระเบีย) ก่อนที่จะย้ายไปที่กรุงคัมดักัส (ซีเรีย) แบกแดด (อิรัก) สเปนตามลำดับ ต่อมาเมื่อรัฐบาลเคาะลีฟะฮ์ได้แตกเป็นรัฐบาลกษัตริย์ข้าหลวงและแบ่งออกเป็นประเทศเล็กๆ จนกระทั่งถึงยุคอาณาจักรออตโตมาน (دولة العثمانية) พวกยะฮูดีย์จึงเข้ามาอิทธิพลในตะวันออกกลางมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงแบ่งอิทธิพลยะฮูดีย์ในตะวันออกกลางหลังการอพยพของนบีมุฮัมมัด ﷺ ไปสู่นครมะดีนะฮ์ (ค.ศ.622) จนถึงการก่อตั้งขบวนการไซออนนิสม์ (ค.ศ.1897) ดังต่อไปนี้

ยุคนบีมุฮัมมัด ﷺ

al-Tabari (1992:455) กล่าวถึงทำที่ยะฮูดีย์หลังรู้ว่านบีมุฮัมมัด ﷺ อพยพมาถึงมะดีนะฮ์ ว่า “ รายงานจากอิบนุอับบาส กล่าวว่า พวกยะฮูดีย์ได้คุยกันอย่างเปิดเผยกับพวกยะฮูดีย์เผ่าเอาส์ และยะฮูดีย์เผ่าคือฮรอญญ์เกี่ยวกับการปรากฏตัวของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ แต่เมื่อนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้รับการแต่งตั้งเป็นนบี พวกเขาปฏิเสธและต่อต้านต่อสิ่งที่พวกเขาเคยกล่าวถึง มูอาฮุ บุตร ญะบัล และบะซัร บุตร อัลบรัรอฮ์ กล่าวว่า โอ้ชาวยิวทั้งหลาย พวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮ์และจงยอมรับอัลอิสลาม แท้จริงตอนที่พวกเราเป็นพวกตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์อยู่นั้น พวกท่านเคยพูดกับเราเกี่ยวกับนบีมุฮัมมัด ﷺ และบอกกับพวกเราว่า เขาจะถูกแต่งตั้งเป็นนบี และพวกท่านเคยกล่าวกับเราถึงลักษณะต่างๆเขามาแล้ว ”

เมื่อนบีมุฮัมมัด ﷺ อพยพมายังนครมะดีนะฮ์ พวกยะฮูดีย์พยายามสร้างความเสื่อมเสียกับท่านโดยการตั้งคำถามต่างๆ เพื่อพวกเขาจะได้เหยียดเหยื่อเมื่อท่านไม่สามารถตอบคำถามได้ทันที ดังมีรายงานจาก “ อับดุลเลาะฮ์ อิบนิ มัสอูด กล่าวว่า ระหว่างที่ข้าพเจ้าอยู่กับนบีมุฮัมมัด ﷺ ในสวน บังเอิญมียิวกลุ่มหนึ่งผ่านมาบางคนในกลุ่มพูดกับบางคนว่า พวกเจ้าจงถามเขาเกี่ยวกับเรื่องวิญญูณชิ ดังนั้น

พวกเขาจึงถามนบีมุฮัมมัด ﷺ เกี่ยวกับวิญญาณ ท่านเขียนโดยไม่ตอบสิ่งใดแก่พวกเขา ข้าพเจ้ารู้ว่านบีมุฮัมมัด ﷺ กำลังรอการประทอนอัลกุรอานลงมา ข้าพเจ้าจึงยืนอยู่กับที่ ” (al-Tabari , 1992 :141)

ยะฮูดีพยายามทำลายภาพลักษณ์นบีมุฮัมมัด ﷺ ด้วยคำพูดอันไม่เหมาะสม พวกเขา มักจะกล่าวกับท่าน เสมอว่า รออานา หรือทักทายมุสลิมว่า อัซซาม แทนคำว่า อัซสะลาม Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998:369) กล่าวว่า “ คำว่า รออานา พวกเขาหมายถึงรอไปก่อนจนกว่าเราจะเข้าใจคำพูดของท่าน และพวกเขาจะทักทายนบีมุฮัมมัด ﷺ ด้วยคำว่า อัซซาม ซึ่งหมายถึงขอนบีมุฮัมมัด ﷺ และสาวกของท่านอยู่บนลัทธิไม่ใช่ศาสนาหรือตายไป ”

พวกเขาพยายามสร้างความขัดแย้งเชิงศาสนาระหว่างนบีมุฮัมมัด ﷺ กับชนกลุ่มอื่นๆ al-Tabari (1992 : 323) กล่าวในหนังสือ “*Tafsir al-Tabari*” ว่า “ มีรายงานจากอับดุลเลาะฮฺ อิบน์อับบาส(ขออัลลอฮฺทรงพึงพอพระทัยบุคคลทั้งสอง)กล่าวว่า อบูรอฟิอฺ อัลก็อริศียฺ ได้กล่าวกลางที่ประชุมขณะท่าน กำลังขึ้นาบรรดาบาทหลวงยิวและคริสเตียนที่มาจากเมืองนัจญูรอนให้รับอัลอิสลามว่า โอ้มุฮัมมัดท่านต้องการให้เราสัการะท่านเหมือนชาวคริสเตียนสักการะนบีอิซาบุตรมัรยัมหรือ ”

ยามที่เกิดปัญหาขัดแย้งกันพวกเขาพยายามทำให้นบีมุฮัมมัด ﷺ คล้อยตามคำตัดสิน (ชุกั่ม)ที่มาจากความคิดของพวกเขาเพื่อประโยชน์พวกเขา al-Tabari (1992 : 614) กล่าวว่า “ อับดุลเลาะฮฺ อิบน์ อับบาส เคยกล่าวว่า กะบุ อิบน์ อะซัด ,อิบน์ซุรียา,ซาซุ อิบน์ เกซ ต่างกล่าวให้แก้กันและกันว่า พวกเจ้าจงไปหามุฮัมมัดพร้อมกับเรา เพื่อเราจะได้สร้างฟิถนะฮฺ(ความชั่ว)กับเขาโดยอาศัยศาสนาเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจึงพากันมาหานบีมุฮัมมัด ﷺ และกล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด แท้จริงท่านทราบว่าเป็นบาทหลวงของยิวเป็นผู้นำและผู้ทรงเกียรติของพวกเขา ถ้าเราตามท่านพวกยิวจะตามเราโดยไม่มีใครขัดแย้งกับเรา แท้จริงระหว่างเราและพรรคพวกของเรามีการทะเลาะขัดแย้งกันอยู่ ดังนั้นเราจะให้การตัดสินพวกเขามาอยู่ที่ท่าน ดังนั้นท่านจงตัดสินให้เรา(ชนะ)เหนือพวกเขาเพื่อพวกเรา แล้วพวกเราจะศรัทธาต่อท่านและเชื่อท่าน ซึ่งท่าน ได้ปฏิเสธ ”

นอกจากนั้นยังพบว่ายะฮูดีบางกลุ่มพยายามโต้ตอบ สร้างความขัดแย้งและต่อรองกับนบีมุฮัมมัด ﷺ เมื่อท่านตอบรับข้อเสนอของพวกเขา พวกเขาไม่ศรัทธาดังเช่นพวกเขาเคยกระทำมาแล้วในยุคนั้นๆ Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 146) กล่าวในหนังสือ “*al-Unsuriyah al-Yahudiyah*” ว่า “ สมัยนบีมุฮาประมาณ 1,200 ปีก่อนคริสตกาล เมื่ออัลลอฮฺบัญชาให้พวกยิวเชือดวัวเพื่อค้นหาผาตกรที่ถูกปกปิด แต่พวกเขาได้แย้งและต่อรองต่างกานานาเรื่องราวดังที่ถูกกล่าวในอัลกุรอานสุเราะฮฺอัลบะเกาะเราะฮฺตั้งแต่อาฮะฮฺที่ 67-71 และยุคซัหมูน(ซัหมวีล) ประมาณ 1,000 ปีก่อนคริสตกาล บรรดาหัวหน้าและผู้นำของชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้นได้ต่อรองกับซัหมูนให้จัดหากษัตริย์หนึ่งองค์มาคุ้มครองพวกเขา(ถูกลูก)แล้วพวกเขาจะต่อสู้กับพวกศัตรู(กษัตริย์ยิว)อย่างเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขา เพื่อหนทางแห่งอัลลอฮฺ เรื่องราวดังกล่าวถูกระบุในอัลกุรอานสุเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ

ตั้งแต่อาเยฮ์ที่ 246-249 (กล่าวมาแล้ว)เช่นเดียวกันในยุคนบีมุฮัมมัด ﷺ เกิดการขัดแย้งขึ้นมากมายทั้งด้านการศรัทธาและหลักการปฏิบัติช่วงระหว่างฮิเราะฮ์ศักราชที่ 1-11(ค.ศ.622-632) ”

พวกเขาพยายามขับไล่บี ﷺ ให้อพยพออกจากนครมะดีนะฮ์ไปอยู่ที่อื่น อิบน์อบบาสกล่าวว่ “ พวกยิวริษยาที่บี ﷺ ฟ้นักอยู่ในนครมะดีนะฮ์ พวกเขากล่าวว่ แท้จริงบรรดานบีต่างๆถูกแต่งตั้งที่ซามโน้น ดังนั้นหากท่านเป็นนบีจริง จงตามไปอยู่ที่ซามซี หากท่านออกไปอยู่ที่ซามพวกเราจะเชื่อท่านและศรัทธาต่อท่าน ดังนั้นเรื่องนี้จึงอยู่ในใจท่านเพราะท่านรักที่จะเห็นพวกยิวยอมรับอัลอิสลาม ท่านจึงออกเดินทางได้ระยะหนึ่งอัลลอฮ์จึงประทานอัลกุรอานลงมาเพื่อชี้แจงสิ่งที่พวกยิวคิดและยับยั้งการเดินทางของท่าน ” (al-Tabari ,1992 :121-122)

เมื่อแผนการขัดขวางการเผยแพร่นบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่สำเร็จและ “ พวกยะฮูดีย์อ่อนแอเกินกว่าทำร้ายท่านทางตรงได้ พวกเขายังใช้วิธีการสร้างความเจ็บป่วยแก่ท่านทางอ้อม ซึ่งเป็นที่รู้จักในหมู่อาหรับคือไสยศาสตร์ (ชะฮิร) และท่านเจ็บป่วยเพราะการกระทำของ ละบีบ บุตร อัลอะซัม ซึ่งเป็นชาวยิวแต่ด้วยการคุ้มครองของอัลลอฮ์ท่านจึงรอดพ้นภัยในเวลาต่อมา ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 :374)

พวกยะฮูดีย์บางกลุ่มเข้านับถืออัลอิสลามอย่างเปิดเผย แต่แฝงด้วยการปฏิบัติตนอย่างหน้าไหว้หลังหลอก(มุนาฟิก) อิบน์อบบาสกล่าวถึงแนวคิดชาวยิวว่า “ รุฟาอะฮ์บุตรเซดและชะเว็ดบุตรอัลฮาริษ ทั้งสองนับถืออิสลามอย่างเปิดเผย ต่อมาเขาทำตัวกลับกลอกหลังจากที่บรรดามุสลิมมอบความรักไว้ว่างใจกับเขาทั้งสอง ” (al-Tabari , 1992 : 230)

บางกลุ่มยอมเข้านับถืออัลอิสลามอย่างไม่บริสุทธิ์ใจ เพื่อหวังทำลายศาสนาและกลับเป็นผู้ปฏิเสธเช่นเคิม(มูรตัด)เมื่อพวกเขาบรรลุเป้าหมาย อิบน์อบบาสกล่าวถึงชาวยิวสามคนว่า “ อับดุลเลาะฮ์บุตร อัลเซฟ ,อุคีย์ บุตร เซด และอัลฮาริษ บุตรอับเอาฟี ต่างคุยกันว่า พวกท่านมานี้ซีพวกเราจะไปศรัทธาต่อสิ่งถูกประทานลงมาให้แก่มุฮัมมัดและสาวกของเขาแค่ช่วงตอนเช้า แต่พวกเราจะไม่ศรัทธา(กุฟรฺ)ในช่วงเย็น จนกว่าพวกเราจะผสมใส่ศาสนาพวกเขา(ความคิดอื่นที่ไม่ใช่อัลอิสลาม) หวังว่าพวกเขาจะปฏิบัติตามอย่างที่พวกเราปฏิบัติ ดังนั้นพวกเขาจะถอยห่างจากศาสนาของพวกเขาเอง ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 : 394)

พวกเขาพยายามยุยงพวกพ้องและชาวอาหรับในนครมะดีนะฮ์ให้เป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก(มุนาฟิก)ในการคบหากับบรรดามุสลิม อิบน์อบบาสกล่าวถึงความเป็นมุนาฟิกยะฮูดีย์ว่า “ ชาวยิวเมื่อพวกเขาพบปะกับบรรดาเศาะหาบะฮ์มักจะทำว่ พวกเราศรัทธาเช่นเดียวกับพวกท่านเมื่อพวกยิวไปหาหัวหน้าพวกเขาจะพูดว่เราอยู่ข้างพวกท่าน ” (al-Tabari , 1992 : 163)

ยุคนบีมุฮัมมัด ﷺ พวกยะฮูดีย์พยายามป้ให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในสังคมมุสลิม ดังมีรายงานจาก ซัยด์ บิน อัลลัม กล่าวว่ “ ชาซ บุตร เกส ชายชราชาวยิวผู้ปฏิเสธการเป็นนบีอยู่เต็มหัวใจได้เดินผ่านกลุ่มมุสลิมที่มาจากยะฮูดีย์เผ่าเอาส์และยะฮูดีย์เผ่าค็อชรอญ์ และเขากล่าวว่ ลูกหลาน(เผ่า)

กอยละฮุมารวมตัวกันอยู่นี้ สาบานได้เราไม่มีทางอยู่ข้างพวกเขา(มุสลิม)ได้หรือหากพวกมุสลิมรวมตัวกันเพื่อลงมติใดๆ ต่อมาเขาได้ใช้เด็กหนุ่มชาวอิวนคนหนึ่งให้ไปยุยงแต่ละเผ่าให้นึกถึงเหตุการณ์อันเลวร้ายสมัยญาฮิลียะฮ์⁴² ที่ 2 เผ่ารบกับราฆาฟีนกันเอง และกล่าวชมฝ่ายหนึ่งขณะที่ตำหนิอีกฝ่ายหนึ่งต่างยาวนาน จนกระทั่งเกิดความโต้แย้งกันอย่างรุนแรงระหว่าง 2 เผ่า ต่างฝ่ายต่างรวบรวมกำลังเพื่อเตรียมรบกันใหม่อีกครั้ง เมื่อนบีมุฮัมมัด ﷺ ทราบข่าวท่านจึงออกไปห้ามปราม และกล่าวว่า พวกท่านจะกล่าวอ้างอดีตต่างๆ ในยุคญาฮิลียะฮ์ต่างๆ ที่ฉันยังอยู่ข้างหลังพวกท่าน และหลังจากอัลลอฮ์ประทานทางนำแห่งอัลอิสลามแก่พวกท่าน โดยให้เกียรติพวกท่าน และทำให้พวกท่านตัดขาดจากความเป็นหลงผิดและงมงาย พระองค์ช่วยเหลือพวกท่านให้พ้นจากการเป็นกุฟร์(ผู้ปฏิเสธ) และสร้างความประณีประนอมให้เกิดขึ้นระหว่างพวกท่านและจะกลับไปเป็นเช่นเดิมอย่างผู้ปฏิเสธหรือ ” (al-Mubarakafuri , 1997 : 237)

พวกยะฮูดีย์ไม่ส่งเสริมชาวอันศอรที่อาศัยอยู่ในนครมะดีนะฮ์ให้การช่วยเหลือผู้อพยพ (ชาวมุฮาญิรีน)ที่เดินทางมาจากนครมักกะฮ์ al-Tabari (1992 : 89) ได้กล่าวในหนังสือ “ *Tafsir al-Tabari* ” ว่า “ กัรคิมบุตรซัยคฺ, อุซามะฮ์บุตรสะบิบ, นาฟิอุบุตรอะบีนานาฟิอ, บะฮ์ริบุตรอัมร์, ฮัยยบุตรอฎฎ็อบ, รูฟาอะฮ์บุตรซัยคฺ พวกเขามหากลุ่มชายชาวอันศอรและเดือนพวกเขาเกี่ยวเสาะหาบะฮ์ฮุของนบี ﷺ พวกเขาบอกว่า พวกท่านอย่าบริจาทรัพย์เงินให้พวกเขา แท้จริงพวกเรากลัวว่ามันจะทำให้พวกท่านยากจน และพวกท่านอย่ารีบช่วยเหลือจ่ายค่าเลี้ยงดูโดยที่พวกท่านยังไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ”

พวกยะฮูดีย์พยายามสร้างแรงกดดันต่อพวกพ้องของพวกเขาที่เข้ารับอัลอิสลาม “ เมื่ออับลุเลาะฮ์บุตรสะลาม, ชะละบะฮ์บุตรชะยะฮ์, อุวีคบุตรชะยะฮ์, อะฮ์ลบุตรอะบิคเข้ารับอัลอิสลามพร้อมชาวอิวนอีกบางส่วน พวกอิวนและผู้ปฏิเสธบางกลุ่มต่างพูดใส่ว่า เราไม่เชื่อมุฮัมมัดและพวกเราไม่มีทางปฏิบัติตามมุฮัมมัดหรือกนออกจากคนสาระเลวจากพวกเราเท่านั้น และหากพวกเขาไป(นับถืออัลอิสลาม)ด้วยความสมัครใจของเรา พวกเขาต้องไม่ละทิ้งศาสนาแห่งบรรพบุรุษพวกเขาและเดินตามคนอื่น ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 : 397)

al-Mubarakafuri (1997 : 239) กล่าวว่า “ มีรายงานจากอิบนุอับบาสว่าเมื่อนบี ﷺ ได้รับชัยชนะจากพวกกุร็อยหมักกะฮ์ในสงครามบะดร์ ท่านได้เรียกร้องให้ยะฮูดีย์ยอมรับอัลอิสลาม แต่พวกยะฮูดีย์เผ่าเบนีค็อยนุกอ้อกลับกล่าวว่า ไม่มีสิ่งใดมาหลอกตัวท่านเองได้ว่า ท่านได้สู้รบกับพวกกุร็อยฮ์ที่ไม่มีความรู้ด้านสงคราม หากว่าท่านทำสงครามกับพวกเราแน่นอนท่านจะรู้ว่าเราเหนือกว่าและท่านไม่มีความสามารถเอาชนะเราได้ ”

⁴² ญาฮิลียะฮ์หมายถึง ยุคก่อนการเผยแผ่อัลอิสลามของนบีมุฮัมมัด ﷺ

คำพูดดังกล่าวเท่ากับการประกาศสงครามกับนบี ﷺ หลังจากนั้นไม่นานพวกยะฮูดีย์เผ่าดังกล่าวได้ละเมิดข้อตกลงและก่อความไม่สงบขึ้นกลางตลาดโดยการ “ กลั่นแกล้งสตรีชาวอาหรับผู้หนึ่ง ซึ่งนำปศุสัตว์มาขายที่ตลาดของพวกยะฮูดีย์บะนีก็อญกออ พวกเขาพยายามทำให้นางเปิดใบหน้าแต่นางไม่ยอม พวกเขาต่างหัวเราะชอบใจจนกระทั่งมีชายมุสลิมเข้ามาช่วยและสังหารชายก่อเรื่องชาวยิว จึงเป็นเหตุให้พวกยะฮูดีย์โกรธแค้นและฆ่ามุสลิมคนนั้น และความขัดแย้งระหว่างฝ่ายมุสลิมกับพวกยะฮูดีย์จึงรุนแรงขึ้น” (al-Mubarakafuri , 1997 : 239)

พวกยะฮูดีย์ไม่พอใจที่นครมะดีนะฮ์ตกอยู่ภายใต้กฎหมายอิสลาม “ ดังนั้นพวกยะฮูดีย์ระดับแกนนำกลุ่มประมาณ 20 คนจากเผ่าบะนีสะฎีร์จึงออกเดินทางไปหาพวกกูร็อยซุที่นครมักกะฮ์ และให้การสนับสนุนพวกกูร็อยซุในการทำครามกับนบี ﷺ ต่อมายะฮูดีย์กลุ่มดังกล่าวเดินทางไปโจมต่น้ำเผ่าฆ็อฎฟานและเผ่าอาหรับอีกหลายๆเผ่า โดยขอความช่วยเหลือและสนับสนุนพวกเขาให้ทำสงครามกับนบี ﷺ ซึ่งทุกเผ่าเห็นดีเห็นงามตามคำยุยงของพวกยะฮูดีย์แม้แต่ชาวกูร็อยซุ ” (al-Mubarakafuri ,1997 : 301) แผนการยะฮูดีย์ครั้งนี้ประสบความสำเร็จชาวมักกะฮ์ และเผ่าต่างๆในนครมะดีนะฮ์ร่วมมือกันทำสงครามต่อต้านฝ่ายนบี ﷺ สงครามครั้งนี้ถูกเรียกว่า สงครามอะฮฺซาบ

ยุคสี่เคาะลีฟะฮ์

จากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในยุคนบีมุฮัมมัด ﷺ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความพยายามของชนชาติอิสราเอลที่จะทำลายภาพลักษณ์ต่างๆของอัลอิสลาม ต่อต้านการปฏิรูปสังคมและฟื้นฟูอิสลามของนบีมุฮัมมัด ﷺ โดยแสดงออกอย่างเปิดเผยและไม่ปกปิด ซึ่งต่างจากยุค 4 เคาะลีฟะฮ์ คือ อุบบัยร์ อุมร์ อุษมาน และอาลี ชนชาติอิสราเอลจะแสดงออกต่อหน้าด้วยการปฏิบัติที่ดี แต่เป้าหมายยังเหมือนเดิมโดยเบื้องหลังเต็มไปด้วยการปกปิด ซ่อนเร้น มีเงื่อนไขและปองร้ายต่ออัลอิสลาม Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 511-514) กล่าวในหนังสือ “al-‘Unsurayah al-Yahudiyah” ว่า “ สมัยเคาะลีฟะฮ์อุบบัยร์ อัศ-ซิดดีก (ขออัลลอฮ์ทรงพอพระทัยเขา) ระหว่างปี ฮ.ศ.11-13 (ค.ศ.632-634) พวกยะฮูดีย์ร่วมมือกับพวกคริสเตียนก่อตั้งขบวนการนอกรีต (حركة الرد) เพื่อหวังชักจูงผู้คนในหัวเมืองรอบนอกของนครมะดีนะฮ์ให้แข็งข้อต่ออำนาจการปกครองของรัฐ โดยไม่ยอมจ่ายซะกาตจนเป็นเหตุทำให้เกิดสงครามและถูกปราบปรามในที่สุด และในสมัยเคาะลีฟะฮ์อุมร์ บุตร คือฏฏอบ (ขออัลลอฮ์ทรงพอพระทัยเขา) ระหว่างปี ฮ.ศ.13-23 (ค.ศ.634-644) พวกยะฮูดีย์พยายามก่อความวุ่นวายโดยเฉพาะยะฮูดีย์ที่อาศัยอยู่ตำบลค็อยบร์ได้สร้างความปั่นป่วนต่างจนวนานา จนเคาะลีฟะฮ์อุมร์ตั้งอพยพย้ายถิ่นฐานพวกเขาจากคาบสมุทรอารเบียให้ไปอยู่ที่ติมาอู อะริสาและฮัรซิวาร์ ซึ่งสร้างความไม่พอใจแก่พวกยิวอย่างมากจนนำไปสู่การร่วมมือกับอบูลุ อลมะยูซัยย์ ลอบสังหารท่านอุมร์ในปี ฮ.ศ. 23 ฮ (ค.ศ.644) ”

หลังอุมร์ถูกสังหารพวกยะฮูดีพยายามสร้างความปั่นป่วนอีกในช่วง “ เคะลีฟะฮ์อุมมาน (ขออัลลอฮ์ทรงพอพระทัยเขา)ระหว่างปี ฮ.ศ.23-35(ค.ศ.644-656) เมื่ออับดุลเลาะฮ์ บุตร สะบะอ์ หัวหน้าพวกยิวมาฟิจากเมืองซอนอาอ์(เยเมน)ได้รับอิสลามอย่างมีแผนเขาเดินทางมาอาศัยแคว้นฮิยาซุ ปี ค.ศ.650 และพยายามสร้างความปั่นป่วนแต่ไม่ประสบความสำเร็จ เขาถึงย้ายไปอยู่ที่เมืองบัสเราะฮ์ และภู่ของอิรัก แต่ไม่นานเขาถูกเนรเทศออกมา เขาจึงไปใช้ชีวิตอยู่ที่ซามและอียิปต์ในช่วงปี ค.ศ. 653-654 เขามีแนวคิดอันตราอยู่ 2 ประการ **ประการแรก** คือแนวคิดที่ว่าป็นเรื่องแปลกอย่างยิ่งที่มีคนคาดการณ์ว่าอิซาจะกลับมาอีกครั้ง โดยโกหกว่ามุฮัมมัดจะไม่กลับมาทั้งๆที่อัลกุรอานได้ระบุในสุเราะฮ์อัลเกาะศ็ออะฮ์ที่ 75 ระบุว่า “แท้จริงผู้ซึ่งที่ประทานอัลกุรอานแก่เจ้าแน่นอนย่อมทรงนำเจ้ากลับสู่ถิ่นเดิม” ด้วยเหตุนี้มุฮัมมัดจึงมีสิทธิกลับมาอีกครั้งมากกว่านบีอิซา **ประการสอง**คือ เขาเป็นคนแรกที่กล่าวว่า อาลี บุตร อับฏอลิบ ได้รับคำสั่งเสียจากนบีมุฮัมมัด ﷺ ให้เป็นผู้นำประชาชาติมุสลิมหลังท่านสิ้นชีวิต นอกจากนั้นเขาสร้างกระแสปลุกประชาชนให้ต่อต้าน เพื่อปลดท่านอุมมานบุตรออฟฟานให้พ้นจากตำแหน่งคะลีฟะฮ์และให้ท่านอาลีดำรงตำแหน่งคะลีฟะฮ์แทน โดยอ้างว่าอาลีมีสิทธิ์เป็นคะลีฟะฮ์โดยชอบธรรมตั้งแต่แรก จนเกิดการจลาจลุ่นวายและทำให้ท่านคะลีฟะฮ์อุมมานถูกลอบสังหารในปี ฮ.ศ.35 (ค.ศ.656) ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 : 534-538)

เมื่อท่านอาลีบุตรอับฏอลิบ ขึ้นดำรงตำแหน่งคะลีฟะฮ์ ระหว่างปี ฮ.ศ. 35-40 (ค.ศ.656-661) พวกยะฮูดีได้สร้างกระแสปลุกความเป็นชาตินิยมของประชาชนที่มีการศรัทธาต่ออาลีจนเกิดสงครามญะมัดและสงครามซิฟีนระหว่างมุสลิมในปี ฮ.ศ. 36 โดย “ อับดุลเลาะฮ์บุตรสะบะอ์ ชาวยะฮูดีได้รับความนิยม และการนับถือจากบรรดาพรรคพวกเป็นอย่างมากจนเกิดการตั้งกลุ่มอัสสะบะอียะฮ์ขึ้น ดังนั้นจึงไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าสงครามต่างๆที่เกิดขึ้นช่วงคะลีฟะฮ์อาลีล้วนมีชาวยะฮูดี (ยิว) เข้ามาเกี่ยวข้องจนนำไปสู่การนองเลือดเสมอ โดยเฉพาะสงครามญะมัดระหว่างพระนางอาอิชะฮ์กริยานนบีมุฮัมมัด ﷺ กับอาลีผู้เป็นบุตรของท่าน นอกจากนั้นอับดุลเลาะฮ์ บุตร สะบะอ์ ยังเป็นต้นเหตุทำให้เกิดกลุ่มคะวาริจญ์(กลุ่มนอกรีต) เพื่อต่อต้านท่านอาลีและอยู่เบื้องหลังการวางแผนลอบสังหารท่านอาลีในเวลาต่อมา ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 : 541-550)

อิทธิพลแนวคิดของยิวมาฟิ อับดุลเลาะฮ์ บุตร สะบะอ์ เกี่ยวกับท่านอาลีได้รับคำสั่งเสีย(วะซีฮัต)จากนบี ﷺ ให้เป็นผู้นำประชาชาติมุสลิมกลายเป็นส่วนหนึ่งจากความเชื่อของคนที่เรียกตนเองว่ากลุ่มอัสสะบะอียะฮ์ ต่อมากลุ่มดังกล่าวได้แตกออกเป็นชีอะฮ์⁴³ กลุ่มต่างๆ

⁴³ ชีอะฮ์คือกลุ่มผู้นิยม ยกย่อง และเลื่อมใสในตัวอาลีบุตรอับฏอลิบและเชื้อสายอาลีว่าเป็นผู้เหมาะสมที่สุดจะดำรงตำแหน่งคะลีฟะฮ์(ผู้นำอาณาจักรอิสลาม)หลังนบีมุฮัมมัด ﷺ สิ้นชีวิต โดยหลักการศรัทธาและหลักปฏิบัติศาสนกิจของชีอะฮ์ยุคแรกๆยังเหมือนกับมุสลิมทั่วไป หลังคะลีฟะฮ์คนที่ 3 และ4(อุมมานและอาลี)ถูกลอบสังหาร ความเป็นตัวคนของกลุ่มชีอะฮ์เริ่มเด่นชัดขึ้นไม่ว่าจะเป็นหลักอะกีดะฮ์ ชารีอะฮ์ และแนวคิดทางการเมืองการปกครอง (มุญิร มุหะหมัด , 2545 : 19-41) ด้วยเหตุนี้แนวคิดของชาวชีอะฮ์จึงมีความคล้ายคลึงกับกลุ่มยิวอัสสะบะอียะฮ์เป็นอย่างมาก

ยุคราชวงศ์อุมัยยะฮ์⁴⁴

ราชวงศ์อุมัยยะฮ์ปกครองดินแดนตะวันออกกลางในปีส.ศ.41-132 (ค.ศ.661-750) โดยมีเมืองดามัสกัสในซีเรียเป็นเมืองหลวง เป็นยุคที่นักวิชาการชาวยิวได้เข้ามาปะปนอยู่ในกลุ่มนักวิชาการมุสลิม พวกเขาพยายามสอดแทรกแนวคิดและความเชื่อใหม่ๆ ให้กับนักวิชาการมุสลิมอยู่เสมอ นอกจากนั้นแนวคิดและความเชื่อของพวกเขายังถูกบันทึกลงในตำรับตำราทางศาสนาอัลอิสลาม โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ของบรรดานบี หนังสือเกี่ยวกับการอธิบายอัลกุรอาน (คัมภีร์) และหนังสือเกี่ยวกับคำพูด การกระทำ การยอมรับของนบีมุฮัมมัด ﷺ ที่เรียกกันว่า อัลหะดีษ Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 573-575) ว่า “อิสรออีลียาตุ (إسرائيليات) คือสิ่งที่ถูกกล่าวในหนังสือคัมภีร์และอัลหะดีษโดยอ้างอิงแหล่งที่มาจากพวกยิว และยุคราชวงศ์อุมัยยะฮ์นั้นได้รับอิทธิพลแนวคิดของยะฮูดีอย่างมากมาย ที่สำคัญคืออิสรออีลียาตุต่างๆที่ปรากฏอยู่ในหนังสือคัมภีร์และอัลหะดีษล้วนได้รับอิทธิพลแนวคิดยะฮูดีที่แทรกแซงเข้ามา 2 ช่วงด้วยกันคือ ช่วงการรายงานและช่วงการบันทึก เช่นเดียวกับประวัติศาสตร์อิสลามที่ได้รับอิทธิพลจากยิวและถูกบิดเบือนจาก 3 ทางคือการรายงาน การบันทึก ประวัติและประวัติทั่วไป ”

ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับชนชาติยะฮูดีได้ยกตัวอย่างของอิสรออีลียาตุไว้ดังนี้ “สายรายงานของอับดุลเลาะฮ์ บุตร อับบาซ ในการให้ความหมายคำว่า ๗ (กอฟ) ในสุเราะฮ์ กอฟ ว่า อัลลอฮ์ทรงสร้างเบื้องหลังแผ่นดินให้มีหามสมุทรล้อมรอบแผ่นดิน ต่อมาพระองค์ทรงสร้างเบื้องหลังมหาสมุทรให้มีภูเขา ซึ่งถูกเรียกว่า ๗ ท้องฟ้าแห่งโลกคunya (โลกนี้) ที่ถูกยกสูงขึ้นเหนือภูเขา ต่อมาพระองค์ทรงสร้างเบื้องหลังภูเขาดังกล่าวพื้นดินเหมือนกัน 7 ครั้ง ต่อมาพระองค์ทรงสร้างเบื้องหลังสิ่งดังกล่าวให้มีหามสมุทรล้อมรอบ ต่อมาพระองค์ทรงสร้างเบื้องหลังสิ่งที่กล่าวมาให้มีภูเขา ซึ่งถูกเรียกว่า ๗ ท้องฟ้าชั้นที่สองที่ถูกยกสูงขึ้นเหนือภูเขา จนกระทั่งถูกนับได้ถึง 7 ชั้นแผ่นดิน, 7 ชั้นมหาสมุทร, 7 ชั้นภูเขาและ 7 ชั้นฟ้า สิ่งดังกล่าวนี้ปรากฏอยู่ในอัลกุรอานสุเราะฮ์ลุกมานอายะฮ์ที่ 27 ว่า และมหาสมุทรมีสำรองไว้อีก 7 มหาสมุทร ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 : 576-577)

⁴⁴ ราชวงศ์อุมัยยะฮ์สืบเชื้อสายมาจากอุมัยยะฮ์ บุตร อับดัมม บุตร อับคมะนาฟเป็นแกนนำของเผ่ากูร็อยฮุคญาฮิฮียะฮ์ ต่อมาในปี ส.ศ. 9 นบีมุฮัมมัด ﷺ เข้าพิชิตนครมักกะฮ์ อนุชูปยาน บุตร ฮัรบ คนหนึ่งที่มาจากราชวงศ์อุมัยยะฮ์และเป็นผู้นำขณะนั้นได้เข้านับถืออัลอิสลาม ราชวงศ์อุมัยยะฮ์เริ่มมีอิทธิพลเมื่อคคิสंहารเคาะลีฟะฮ์อุมัยยะฮ์ถูกปลดปล่อยปะละเลย มุอาวียะฮ์บุตรอนุชูปยานได้เรียกร้องรัฐบาลเคาะลีฟะฮ์อาลีให้สืบสวนหากคนร้ายจนเกิดการขัดแย้งกันอย่างรวดเร็วระหว่าง 2 ฝ่ายจนมีผู้ลอบสังหารเคาะลีฟะฮ์อาลีในปี ส.ศ.40 เมื่อสะฮันบุตรอาลีสละตำแหน่งเคาะลีฟะฮ์ มุอาวียะฮ์บุตรอนุชูปยานซึ่งมาจากราชวงศ์อุมัยยะฮ์จึงมาปกครองแทน

Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 577) กล่าวถึงสายรายงานข้างต้นและจุดยืนที่มุสลิม ฟังตระหนกกว่า “ อิบนุกะษีรกล่าวว่าราวกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งการบิดเบือนจากพวกอิสราเอล สาย รายงานขาดตอน และสามารถชี้ชัดได้ว่ามันถูกกุ(โกหก)ขึ้นมาโดยพาดพิงไปยังอิบนุอับบาส อันที่จริง สิ่งที่มาจากอิสรออิลียาค (اسرائيليات) นั้นเมื่อมันสอดคล้องกับชะรีอะฮ์(บัญญัติอิสลาม)ของเรา พวกเรา เชื่อถือและอนุญาตให้นำมารายงานได้ ส่วนสิ่งใดที่กล่าวมาขัดกับชะรีอะฮ์ของเรา พวกเราต้องไม่ เชื่อและการนำมาขึ้นมารายงานนั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้าม (หะรอม) ” Ahmad Abd Allah กล่าวถึง อันตรรกของอิสรออิลียาคที่ปรากฏในหนังสือตัฟซีรและอัลหะดีษว่า “ แท้จริงอิสรออิลียาคกลายเป็น ข้อมูลอ้างอิงที่เข้ามาแอบแฝง และสร้างความสับสนในอัลอิสลาม และตกเป็นเป้าหมายการโจมตี ทางความคิดของนักบูรพาคดีที่ต้องการทำลายอัลอิสลาม โดยเฉพาะสิ่งที่กล่าวพาดพิงไปยังนบีมุฮัมมัด ﷺ อย่างโกหก ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 : 589)

ยุคราชวงศ์อับบาซียะฮ์⁴⁵

อิทธิพลของยะฮูดียั้ได้ขยายตัวมากกว้างขึ้น เมื่อราชวงศ์อับบาซียะฮ์ปกครองตะวันออก กลางในปี ฮ.ศ.132 (ค.ศ.750) Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 594-595) กล่าวว่า “ สมัยเคาะ ลีฟะฮ์มุฮัมมัดปกครองเขาได้ออกกฎบังคับให้ผู้พิพากษา และนักวิชาการวินิจฉัยปัญหาตามแนวคิดของ กลุ่มที่เชื่อว่า อัลกุรอานคือสิ่งถูกสร้าง เขาได้เอาความคิดนี้มาจากกลุ่มมีวะตะฮิละฮ์⁴⁶ ซื่ออะฮ์มัด บุตร อิบีคูออบ และบุคคลผู้นี้ได้รับเอาความคิดมาจากละบีบบุตรอัลอะอ์ซอุมซึ่งเป็นชาวยะฮูดียั้ (ชาวยิว) ” เช่นเดียวกับทางการทหารชาวยิวมีการจัดตั้งขบวนการอัลอัศฟะฮานียั้ (الاصفهانى) และขบวนการดาวูด อัรรอฮียั้ (داود الراعى) เพื่อกลับเข้ายึดเยรูซาเล็มของปาเลสไตน์ “ และชาวยิวยังเข้าร่วมสนับสนุนฝ่ายยุโรป อย่างลับๆในสงครามครูเสด (حرب الصليبية) ระหว่างชาติมุสลิมกับชาติคริสเตียนปฏิบัติการโจมตี ฝ่ายมุสลิมทั้งหมด 9 ครั้งตั้งแต่ปี ฮ.ศ.489-690 (ค.ศ.1096-1291) เพื่อคุ้มครองชาวคริสเตียนในการไป แสวงบุญยังเยรูซาเล็มและก่อตั้งรัฐบาลในดินแดนดังกล่าวแต่มันไม่เป็นเช่นนั้นสงครามครูเสดกลายเป็น การสร้างผลประโยชน์แก่ชาวยิว ” (มุหะมะ เจอะอารัง , 2545 : 30)

⁴⁵ ราชวงศ์อับบาซียะฮ์มีเชื้อสายมาจากอับบาส บุตร อัลคุดมูฏกอเล็บ อาของนบีมุฮัมมัด ﷺ ราชวงศ์นี้เริ่มมีบทบาทเมื่อ การปกครองของราชวงศ์อุมัยยะฮ์เต็มไปด้วยการแย่งชิงอำนาจ น้อจล กฎหมายปกครองถูกปล่อยปะละเลยจนทำให้ กลุ่มอับบาซียะฮ์เข้ายึดอำนาจตั้งแต่ปี ฮ.ศ.129 เมื่อมีรวานบุตร มุฮัมมัด ผู้นำจากราชวงศ์อุมัยยะฮ์คนสุดท้ายถูกสังหาร ในปี ฮ.ศ. 132 ราชวงศ์อับบาซียะฮ์จึงปกครองแทน

⁴⁶ มีวะตะฮิละฮ์คือกลุ่มของวาซิดบุตรอะฏอ์ที่มีความเห็นเรื่องคนทำบาปใหญ่แตกต่างจากสะฮันอัลบะเศาะรียั้ แนวคิด ดังกล่าวเป็นที่แพร่หลายในเมืองบัสเราะฮ์(อิรัก)และมีอิทธิพลมากในยุคอุมัยยะฮ์และยุคอับบาซียะฮ์

เมื่อชาวคริสต์ทำสงครามกับชาติอิสลามทำให้พวกยิวมีความสะดวกมากยิ่งขึ้นในการทำงานโดยใช้ชาวคริสต์เป็นเครื่องมือ นอกจากนี้พวกยิวยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับชนเผ่าตาดาร์จาคมองโกลโจมตีแบกแดดเพื่อโค่นล้มราชวงศ์อับบาซียะฮ์ในปี ค.ศ.1258

ยุคราชวงศ์อุมานียะฮ์⁴⁷

อิทธิพลชาวยิวเริ่มปรากฏและส่งผลต่อการปกครองของอาณาจักรออตโตมานมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1315 (ค.ศ.1897) ขณะที่อาณาจักรออตโตมานเข้าพิชิตดินแดนต่างๆในยุโรป Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 614-615) กล่าวว่า “ บางพื้นที่มีชาวยิวอาศัยอยู่ก่อนและบางกลุ่มมาอาศัยร่วมทีหลัง พวกเขาได้รับการปฏิบัติด้วยดีจากบรรดามุสลิมจนทำให้หัวหน้าขบวนการไซออนนิสต์ ฮาติม วายส์มัน กล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าให้เกียรติที่จะไม่ใช้ความอธรรม เพราะโลกอิสลามปฏิบัติต่อชาวยิวด้วยดีและให้อภัยเสมอมา แท้จริงสุลฏอนแห่งออตโตมานเปิดประตูรับชาวยิวเมื่อพวกเขาหนีตายมาจากการกดขี่ในอัลบานี จำเป็นเหนือชาวยิวจะต้องไม่ลืมสิ่งดังกล่าวนี้ ” แต่พวกยิวลืมเหตุการณ์ดังกล่าวกลายเป็นพวกบ่อนทำลายอัลอิสลาม โดยเฉพาะกลุ่มยิวคอนแมต *Donmat (กลุ่มยิวเข้ารับอัลอิสลามเพื่อทำลายอัลอิสลาม)* ที่อาศัยอยู่ในตุรกี Ahmad Abd Allah Ibrahim (1998 : 624) กล่าวว่า “ ชาวยิวที่อาศัยในตุรกีเริ่มเคลื่อนไหวกว้างไกลในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ และเริ่มมีบทบาททางเศรษฐกิจ บางกลุ่มให้การสนับสนุนกองกำลังนานาชาติ เพื่อโค่นล้มอาณาจักรออตโตมานและกดดันรัฐบาลกลางของเติร์กให้ยกดินแดนปาเลสไตน์ให้แก่พวกเขา แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ และในการประชุมร่วมไซออนนิสต์สากลที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ปี ค.ศ.1315 (ค.ศ.1897) พวกยิวจึงประกาศว่า หากรัฐบาลเติร์กยังคงปฏิเสธความต้องการของยิวไซออนนิสต์อยู่ การทำลายจักรวรรดิเติร์กคือเงื่อนไขพื้นฐานของการก่อตั้งรัฐบาลไซออนนิสต์ในปาเลสไตน์ ”

พวกยะฮูดีเริ่มบ่อนทำลายอาณาจักรออตโตมาน “ ตั้งแต่รัฐบาลสุลฏอนมูร็อดที่ 2 (Sultan Murad II) จนถึงรัฐบาลสุลฏอนมุฮัมมัด อัล-ฟาฏีฮ์ (Sultan Muhammad al-Fatih) ซึ่งพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยยาพิษด้วยฝีมือของผู้เชี่ยวชาญยาพิษชาวยิวชื่อ วาค็อบ มิแอสโตร (Vacop Miasdtro) เช่นเดียวกับรัฐบาลสุลฏอนสุลัยมาน อัลกันนูนี (Sultan Sulaiman al-Gannuni) และบรรดาเครือญาติซึ่งถูกโค่นล้มโดยหญิงชาวยิวชื่อนาร์บาโต (Narbato) ซึ่งนางเป็นสนมของสุลฏอนสุลัยมานที่ 2 (Sultan Sulaiman II) ” (มุหะมะ เจอะอารง , 2545 : 56)

⁴⁷ อ่านเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ <http://stream.islamonline.net/Hadarah/> หัวข้ออารยธรรมอัลอิสลาม

ต่อมาสมัยสุลต่านอัลคูลชะมิดที่ 2 ปกครองอาณาจักรออตโตมาน พวกยิวกลุ่มดอนแมต ที่มาจากพรรคการเมืองมาดาท ปาซาห์ (Madhat Pasya) และพรรคอิติฮาดวัตร์กี (Ittihad Wattarqi) ต้องการให้ประเทศอยู่ใต้การปกครองของนักล่าอาณานิคมฝ่ายตะวันตก โดยยกเหตุผลเรื่องการปฏิรูป สังคมและการพัฒนาประเทศไปสู่ความเจริญขึ้นมาอ้าง เพื่อปกป้องผลประโยชน์ให้แก่ประชาชนที่ไม่ใช่ มุสลิม ชาวยิว “กลุ่มยิวดอนแมตประสบความสำเร็จในการล้มล้างพรรคการเมืองอิสลาม เดิร์กกี อัลฟา ฎัต (Turki al-Fatat) โดยผ่านตัวแทนเครือข่ายของพวกเขาคือพรรคการเมืองมาดาท ปาซาห์ ต่อมาได้มีการก่อตั้งพรรคอิติฮาดวัตร์กีใหม่ขึ้นภายใต้การนำของ มุสฏอฟา กะมาล อะตาเดร์ ชาวยิวที่มาจาก แนวร่วมฟรีเมสัน (องค์กรลับของยิวกลุ่มหนึ่ง) โดยเขาเข้ารับอิสลามเพื่อหวังบ่อนทำลาย และในปี ค.ศ. 1908 ชาวยิวดอนแมตและแกนนำร่วมฟรีเมสันได้เข้ายึดอำนาจบริหารและปกครองจากรัฐบาลกลางของ อาณาจักรออตโตมาน ในปี ค.ศ. 1909 สุลต่านอัลคูลชะมิดถูกคุมขังและมีการแต่งตั้งสุลต่านอัลคูล ชะมิดที่ 5 ขึ้นปกครองแทนซึ่งอยู่ในการควบคุมของพวกยิวดอนแมตและแนวร่วมฟรีเมสันภายใต้การนำ ของมุสฏอฟา กะมาล ความเลวร้ายต่างๆ ได้เกิดขึ้นต่อประเทศอิสลาม มีการปฏิวัติในแหลมบอลข่าน และอัลบาเนีย เกิดการยึดอำนาจในประเทศออสเตรีย ลิเบียตกอยู่ภายใต้การปกครองของอิตาลี โมร็อกโกอยู่ใต้อำนาจของฝรั่งเศส และประเทศอิสลามตกอยู่ภายใต้อาณานิคมตะวันตกและรัสเซีย มีการกวาดล้างนักวิชาการอิสลาม มัสยิด โรงเรียน มหาวิทยาลัย สถาบันสอนศาสนาถูกสั่งปิด ประชาชน ถูกบังคับให้แต่งกายแบบตะวันตก การแบ่งทรัพย์สินกลางและกฎหมายว่าด้วยเรื่องมรดกถูกยกเลิก ผู้ชายผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การมีภรรยามากกว่า 1 คนเป็นสิ่งต้องห้าม มีการนำภาษาลาตินมาใช้เป็น ภาษาราชการแทนภาษาอาหรับและมีการแยกศาสนาออกจากการเมืองการปกครอง ” (มุหะมะ เจะอารง , 2545 : 58-60)

พวกยะฮูดีย์ได้แฝงตัวเข้ามาอยู่ในอาณาจักรออตโตมานเป็นเวลานานถึง 400 ปี และได้ วางแผนบ่อนทำลายอาณาจักรออตโตมาน เพื่อโค่นล้มระบอบการปกครองแบบเคาะลีฟะฮ์และ สุลต่าน โดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1. กลุ่มยิวดอนแมต (Donmat) ซึ่งเป็นกลุ่มที่เข้ารับนับถืออิสลามอย่างหลอกลวงหลังจาก ที่พวกเขาถูกขับไล่ออกจากประเทศสเปนและได้มีการรวมตัวกันที่สลานิก (Slanik)
2. กลุ่มชาวคริสต์ที่ไม่พอใจต่อการขยายอำนาจของอัลอิสลามโดยเฉพาะหลังจากอิสลาม เข้าพิชิตกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย และกรุงคอนสแตนติโนเปิล (Constantinople) ในยุคการปกครอง ของสุลต่านมุฮัมมัด อัล-ฟาฎิล
3. กลุ่มพวกยิวและคริสต์ที่กล่าวร้ายต่ออัลอิสลาม และกล่าวร้ายป้ายสีเกี่ยวกับระบบการ ปกครองของรัฐบาลเคาะลีฟะฮ์ออตโตมาน จนเป็นสาเหตุทำให้ นักล่าอาณานิคมตะวันตกต้องการเข้ามา มีอำนาจในดินแดนที่อัลอิสลามปกครองตั้งแต่ศตวรรษที่ 19
4. กลุ่มปฏิบัติการลับโดยเฉพาะแนวร่วมฟรีเมสันเป็นองค์กรลับของยิวกลุ่มหนึ่ง

5. กลุ่มอาหรับคริสเตียนบางกลุ่มที่ชูความเป็นชาตินิยมอาหรับเพื่อแยกตัวเองออกจากการปกครองรัฐบาลเคาะลีฟะฮ์ซูดโตมานและก่อตั้งประเทศอาหรับคริสเตียนขึ้น

หลังการทำลายอาณาจักรออตโตมานประสบความสำเร็จ ความลับเกี่ยวกับกลุ่มต่างๆที่อยู่เบื้องหลังแผนการต่างๆไม่เป็นความลับอีกต่อไป เพราะ “ สุลัยมาน มัสนูร์ ชาวยิวได้เขียนจดหมายลับไว้ฉบับหนึ่งว่า เราได้เสนอที่จะให้เหรียญทองสอง-สามล้านเหรียญแก่สุลطانอับดุลฮามิดเพื่อเป็นสินบนแก่การยกที่ดินผืนหนึ่งในประเทศตุรกีให้พวกเรา แต่พระองค์ปฏิเสธและขับไล่คนของพวกเราออกอย่างน่าอัปยศ แต่พวกท่านจงมั่นใจเถิดว่าในเวลาอันเหมาะสมเราจะต้องทำให้รัฐบาลที่ย่อหยิ่งนี้พังทลายลงกับพื้นดินและจะทำลายพวกเติร์กให้ตกอยู่ในสภาพมีคามทุกข์ยิ่งกว่าชาวอินเดียแดงในสหรัฐอเมริกา ” (Misbah al-Islam Faruqi , 2545 : 30)

ยะฮูดียักลุ่มต่างๆ

ยิวฟารีซีน (الفريسيين) หรือ Godly Ques คือกลุ่มยิวหัวรุนแรงที่เรียกตนเองว่า คนโปรดของพระเจ้า ยิวกลุ่มนี้เชื่อว่าคัมภีร์เตารอตคือคัมภีร์ดั้งเดิมที่ถูกสร้างขึ้น โดยถูกบันทึกอยู่ในแผ่นจารึกก่อนที่จะถูกประทานลงมาให้นบีมุซา(โมเสส) พวกเขาศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ วันอาคิเราะฮ์ วันแห่งการบังเกิดใหม่ และเรียกร้องให้ยิวกลุ่มอื่นๆใช้หลักศรัทธาแบบดั้งเดิมที่มาจากบรรพบุรุษยุคก่อนรัฐอิสราเอลจะถูกโค่นอำนาจและใช้นิติบัญญัติของบรรดาศาสดายุคก่อนๆ พวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่อย่างสันโดษ ไม่นิยมแต่งงาน นักวิจัยหลายคนกล่าวว่ายิวกลุ่มนี้ไม่ใช่กลุ่มยิวเคลื่อนไหวทางศาสนาเพียงอย่างเดียว แต่มีการเคลื่อนไหวทางการเมืองด้วยโดยเฉพาะการก่อตั้งรัฐอิสราเอลนั้นจะต้องก่อตั้งในสถานที่เดิมของมัน

ยิวเศาะดะฮ์ (الصدوق) หรือ Guignebert นักวิจัยอิสลามให้ความเห็นว่า ยิวกลุ่มนี้ยึดถือแนวทางของเศาะดุก อัลกาเฮล โหราศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่คนบิสุลัยมาน พวกเขาไม่ยอมรับหลักการศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ วันอาคิเราะฮ์ วันแห่งการบังเกิดใหม่ การกลับมาของอัลมะซีฮ์(นบีอีซา) นรกและสวรรค์ไม่มีจริง ส่วนการสอบสวนและตอบแทนนั้นจะเกิดขึ้นในโลกนี้เท่านั้น เช่นเดียวกับพวกเขาไม่ยอมรับคัมภีร์ตอลมุคเพราะมีการสอดแทรกรายงานการบันทึกที่เป็นคำพูดเข้าไป(ชะฟะฮ์วี) และหลักการศรัทธา(อะกีดะฮ์)หรือหลักปฏิบัติ(ซารีอะฮ์)ใดที่มีการเพิ่มเติมถือว่าเป็นงานอุตริกรรม(บิโดอะฮ์)

ยิวกรอรอน (القرءون) คือกลุ่มชาวยิวส่วนน้อยที่เกิดขึ้นหลังชาวยิว Godly Ques ไม่ค่อยมีบทบาทต่อสังคมชาวยิว พวกเขาสืบทอดเจตนารมณ์ยิวกลุ่มยิว Godly Ques เกือบทุกอย่าง เว้นแต่พวกเขาไม่ยอมรับคัมภีร์ของพวกยิวเขียนขึ้นมานอกจากคัมภีร์เตารอตฉบับเดิมเล่มเดียวเท่านั้น

ยิวมุตะอัศซิฮ์ (المتعصبون) คือชาวยิวกลุ่มหนึ่งที่มาจากยิวกลุ่ม Godly Ques ปัจจุบันมีความเชื่อและหลักการศรัทธาคล้ายคลึงกัน ยกเว้นยิวมุตะอัศซิฮ์นั้นจะไม่มีการให้อภัยซึ่งกันและกันแต่

ต้องเป็นศัตรูกัน พวกเขาต่อต้านพวกที่ไม่มีศาสนา พวกเขาเคยเป็นแกนนำก่อกบฏขึ้นในยุคพวกโรมัน ปกครองแผ่นดินปาเลสไตน์และถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก และเรียกพวกยิวที่สนับสนุนพวกเขาทำสงครามต่อต้านชาวโรมันว่า Rabbis (แร็บไบส)

ยิวซามารีธ (السامرون) เป็นยิวต่างชาติที่อาศัยอยู่ทางภูเขาซามร์(หรือซามิเรีย)ของนครเยรูซาเล็มและเข้านับถือศาสนายูดาห์ พวกเขาเชื่อว่านบีมูซา นบิฮารุน และยูซะอูบินูนเป็นนบิจริงแต่คนอื่นๆหลัง 3 ท่านไม่ใช่หนี ยิวกลุ่มนี้มี 2 พวกคือพวกอัลฟานิยะฮุ (الفانية) กับพวกกุสตานิยะฮุ (القسطنانية) เนื่องจากการขัดแย้งช่วง 100 ปีก่อนนบิอิซาเกิดโดยมีการอ้างว่า นายอัลฟานเป็นนบิมาเกิด

ยิวสะบะอียะฮุ (السبائية) ได้แก่กลุ่มยิวศรัทธาเลื่อมใสในตัวของอับดุลลอฮุ บุตร สะบะ ซึ่งเข้านับถืออัลอิสลามโดยเจตนาทำลายโครงสร้างอัลอิสลามและสร้างความสับสน การหลงผิดภายในสังคมมุสลิม อับดุลลอฮุบุตรสะบะเป็นแกนนำประชาชนโดยก่อจลาจลและต่อต้านรัฐบาลเคลีฟะฮุ อุมมาน นอกจากนั้นยังเป็นผู้นำยิวที่คิดคั่นและโกหกอัลหะดีษขึ้นมากมาย

ยิวกลุ่มฟรีเมสัน (الماسونية) เป็นองค์กรลับของยิวกลุ่มหนึ่งก่อตั้งราวปี ค.ศ. 43 โดยชาวยิวสองคนคือฮัยรอน อปิยูท และมูอาบ รอมีย์ และได้รับการสนับสนุนจากกษัตริย์เฮโรด ยิวฟรีเมสันสนับสนุนแผนการก่อสร้างวิหารโซโลมอนอันเป็นสัญลักษณ์ของพวกเขาในนครเยรูซาเล็ม พวกเขาต่อต้านการเผยแผ่ศาสนาคริสต์และแนวคิดต่างๆของยิวที่นับถือพระเยซูจนถูกเรียกว่า *กลุ่มพลังลับ* ต่อมาในปี ค.ศ. 1770-1872 แนวคิดของยิวเมสันเริ่มเปลี่ยนไปโดยต้องการให้ชาวยิวครองโลกในด้านต่างๆและสร้างความหายนะแก่ฝ่ายตรงกันข้าม ปัจจุบันภายในกลุ่มยิวฟรีเมสันมีทั้งนักคิดนักวิชาการ นักเศรษฐศาสตร์ นักวางแผนการและอื่นๆอีกมากมายที่มาจากหลายประเทศหลายเชื้อชาติ นอกจากนั้นยังมีสายข่าวทั่วโลกโดยมีระบบการเก็บข้อมูลและความลับเป็นเยี่ยม พวกเขามีอิทธิพลอย่างมากในด้านสื่อและการโฆษณาชวนเชื่อและการบิดเบือนข้อมูลข่าวสาร อุดมการณ์สูงสุดคือการสถาปนารัฐที่ปกครองรัฐด้วยระบอบประชาธิปไตยสากล โดยไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา พวกเขาปฏิเสธหลักการศรัทธาต่ออัลลอฮุ บรรดามะอิกะฮุ บรรดาคัมภีร์ และปาฏิหาริย์ของบรรดานบิทุกๆองค์ พวกเขาไม่ส่งเสริมในหลักคุณธรรมและจริยธรรม แต่พวกเขากลับส่งเสริมประชาคมโลกให้วางแผนครอบครัวยิวโดยใช้วิธีการคุมกำเนิดในรูปแบบต่างๆ

2. อิทธิพลยะฮูดีย์หลังการก่อตั้งขบวนการไซออนนิสม์

คำว่า Zionism หรือ صهيونية (เศาะยูนียะฮฺ) ตามภาษาอาหรับได้มาจากชื่อของ “ ภูเขาไซออนตั้งอยู่ทางตอนใต้ของนครเยรูซาเล็ม และเป็นสถานที่ที่นบีดาวิด(เดวิด)เคยสร้างวังของพระองค์ขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 11 ก่อนคริสตกาล พวกเขาเชื่อว่าชื่อดังกล่าวเป็นสัญลักษณ์แห่งอาณาจักรนบีดาวิด(เดวิด)ที่เคยเจริญรุ่งเรือง และเป็นที่มาของการบูรณะวิหารนบีสุลัยมาน(โซโลมอน)ครั้งใหม่โดยจะมีนครเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง ” (Ibn Hammad al-Juhani , 1997 : 521)

ส่วนสาเหตุเบื้องต้นที่ทำให้เกิดขบวนการไซออนนิสม์คือ “ ความเชื่อของพวกเขาที่ว่าพระยะโฮวาสถิตในภูเขาไซออน และนบีมูซา(โมเสส)คือบุคคลแรกที่นำพาชาวยิวมายังแผ่นดินปาเลสไตน์ แม้ว่าท่านจะไม่สามารถเข้าถึงดินแดนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าก็ตาม ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 118-119)

ด้วยเหตุนี้ไซออนนิสม์จึงเชื่อว่า พวกเขาคือชนชาติยิว(ยะฮูดีย์)ที่เคยมีเอกราชอย่างแท้จริง และพวกเขามีสิทธิรวมตัวกันกลับมาสร้างประเทศบนแผ่นดินปาเลสไตน์ เพื่อเป็นประเทศเฉพาะชาวยิวเท่านั้น โดยอาศัยสิ่งที่ปรากฏในพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)เพื่อแก้ไขปัญหาชนชาติอิสราเอลที่ไร้แผ่นดินอยู่เพื่อปฏิรูปสังคม ศาสนา เศรษฐกิจและการเมืองไปตามทิศทางที่พวกเขาต้องการ

ปัจจัยขั้นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยผลักดันให้แนวคิดก่อตั้งขบวนการไซออนนิสม์ และก่อตั้งรัฐอิสราเอลประสบความสำเร็จคือ การปฏิวัติระบบทุนนิยมในยุโรปช่วงศตวรรษที่ 14 เปิดช่องทางให้ชาวยิวที่สะสมความมั่งคั่งร่ำรวยมานานมีโอกาสลงทุนทางธุรกิจ ทั้งขนาดย่อยและขนาดใหญ่และความสำเร็จของชาวยิวในการสร้างอิทธิพลทางเศรษฐกิจในยุโรป จนสามารถเข้าควบคุมการตลาดของยุโรปเกือบทุกๆด้านทุกสาขาธุรกิจตั้งแต่ระดับรากหญ้าไปจนถึงระดับประเทศทำให้กลุ่มประเทศในยุโรปออกกฎหมายต่อต้านและขับไล่ชาวยิวออกนอกประเทศ

การก่อตั้งขบวนการไซออนนิสม์สากล

คำว่า Zionism (صهيونية) ถูกนำมาใช้ครั้งแรกปี ค.ศ.1893 เมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งตีพิมพ์เป็นภาษาเยอรมันในหัวข้อ การฟื้นฟูเชื้อชาติเพื่อชาวยิวในประเทศตนเองคือการแก้ปัญหาชนชาติยิว ซึ่งเขียนโดย Nathan Birnbawm มีชีวิตอยู่ในช่วง ค.ศ.1863-1937

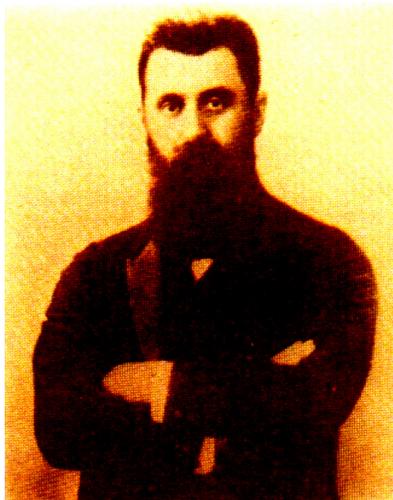
ต่อมาใน “ ปี ค.ศ.1895 นายเทียวดอร์ เฮอร์เซิล (Theodor Herzl) ผู้เขียนหนังสือ *The Jewish state* หรือ دولةاليهودية (รัฐของยิว) โดยระบุในหนังสือของเขาว่า ชาวยิวจำเป็นต้องมีประเทศอยู่แต่เขาไม่ได้ระบุว่าที่ใด ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 98) หนังสือดังกล่าวได้กำหนดแนวทางการทำงานของยิวไว้ 2 อย่างคือ “ (1) เรียกร้องให้ชาวยิวทั่วโลกรวมตัวกันเพื่อหาทางก่อตั้งรัฐอิสราเอล (2)

จัดประชุมร่วมระหว่างชาวยิวอย่างต่อเนื่อง ณ กรุงบาเซิล ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เพื่อกำหนดแนวทางและทิศทางการทำงาน โดยมีความหวังที่จะก่อตั้งรัฐอิสราเอลในประเทศปาเลสไตน์ ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 121)

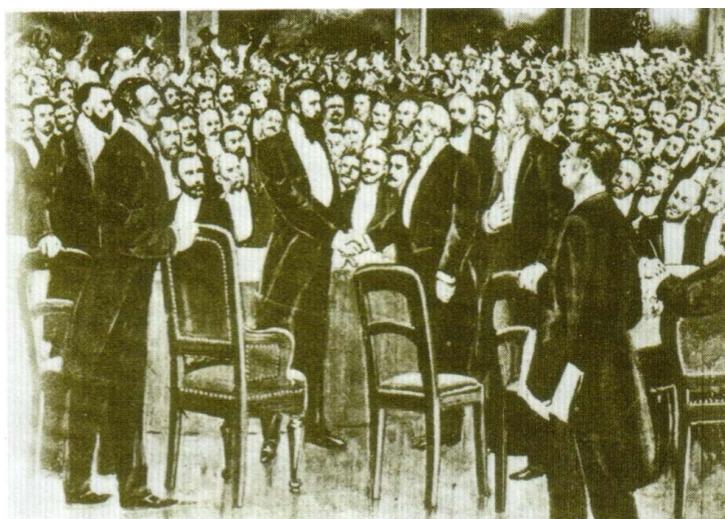
ดังนั้นในปี ค.ศ.1897 เขาได้จัดประชุมแนวร่วมชาวยิวขึ้นที่กรุงบาเซิล ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ และเชิญชาวยิวทั่วโลกเข้าประชุม โดยมีชาวยิวที่มาจากรัสเซียเป็นแกนนำทางความคิดของการประชุมครั้งนี้และมีมติที่ประชุมสรุปว่า “ ความใฝ่ฝันของยิวคือการก่อตั้งประเทศยิวอันเป็นที่ยอมรับทั้งทางการและกฎหมาย โดยชาวยิวทุกคนจะได้มีประเทศอยู่และเป็นดินแดนที่ปลอดภัยจากการถูกกดขี่ข่มเหงและประเทศดังกล่าวคือประเทศปาเลสไตน์ ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 99) และเพื่อสร้างความใฝ่ฝันให้เป็นจริงพวกเขาได้ก่อตั้ง “ องค์กรไซออนนิสม์สากลที่กรุงบาเซิล ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ โดยมีเป้าหมายหลัก 2 ข้อคือ การนำชาวยิว(ยะฮูดี)กลับเข้าสู่มาตุภูมิแห่งปาเลสไตน์ และการตั้งรัฐอิสราเอล ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim , 1998 : 7)

Jamil Abd Allah Muhammad (1985 : 94) ได้กล่าวถึงอุดมการณ์หลักของขบวนการไซออนนิสม์ในหนังสือ *Hadir al-'alam al-Islami* ว่า “ เป็นขบวนการทางการเมืองที่มีความเป็นชาตินิยมและมีเป้าหมายคือการรวมชาวยิวหลายล้านคนทั่วโลกเข้าด้วยกันภายใต้ชนชาติยะฮูดี โดยอ้างถึงความสัมพันธ์ทางศาสนาและประวัติศาสตร์ของพวกเขาที่เคยมีต่อดินแดนปาเลสไตน์ และเชื่อว่าแผ่นดินปาเลสไตน์คือดินแดนอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปถึงแม่น้ำไนล์ ณ ที่นั่นจะขยายเป็นอาณาจักรไซออนนิสม์สากล โดยรับมรดกแห่งอารยธรรมตะวันตก ”

อย่างไรก็ตามการก่อตั้งรัฐยิวบนแผ่นดินคนอื่น โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนและความไม่สงบที่จะเกิดขึ้นคือสิ่งที่ยิวกลุ่มอื่นๆยอมรับไม่ได้ ซึ่งเห็นได้จากการเดินขบวนต่อต้านของชาวยิวในอังกฤษที่ไม่ต้องการให้รัฐบาลอิสราเอลกดขี่ กีดกันความช่วยเหลือจากนอกประเทศ รวมทั้งการทำลายบ้านเรือนและการสังหารชาวปาเลสไตน์ ข้อมูลจากเว็บไซต์ Islam Online (2000) ระบุว่า “ โกเฮนตัวแทนคนหนึ่งขององค์กรของชาวยิวในอังกฤษคือ *องค์กรนูโตริยักรตา* ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี 1938 โดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่นครนิวยอร์กและมีสมาชิกชาวยิวเข้าร่วมจากทั่วโลกกล่าวว่า ตามหลักความเชื่อการศรัทธาของกลุ่มยะฮูดีนั้นไม่อนุญาตให้ก่อตั้งรัฐ และชาวยะฮูดีจะต้องอาศัยอยู่ในประเทศต่างๆอย่างสันติ... และไม่พบข้อรังเกียจและการเป็นศัตรูกันระหว่างชาวยะฮูดีและชาวอาหรับ โดยเรายังว่าพวกเขาจะอยู่ร่วมกันอย่างเพื่อนและญาติพี่น้องเหมือนหลายร้อยปีที่ผ่านมา ” หลังจากนั้นมีการจัดประชุมอย่างต่อเนื่องหลายครั้งโดยส่วนใหญ่จะอยู่ในประเด็น *ทำอย่างไรจึงจะได้แผ่นดินปาเลสไตน์มาครอบครอง*

Theodor Herzl นักหนังสือพิมพ์ชาวเดนมาร์กสัญชาติฮังการีมีชีวิตอยู่ช่วงปี ค.ศ.1860-1904
ที่มา : หนังสือ Bahyah al-Ma'rifah. for Al-'Aamah Li al-Nashri Wa al-Tawzi'a Wa al-Ea'lam,1983,
หน้า 308

นายเรียวดอร์ เฮอร์เซิล ได้จัดการประชุมชาวยิวครั้งแรกปี ค.ศ.1898 และได้ก่อตั้งองค์การไซออน
นิสต์สากลที่กรุงบาเซิล ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ที่มา : หนังสือ Bahyah al-Ma'rifah. for Al-'Aamah Li
al-Nashri Wa al-Tawzi'a Wa al-Ea'lam,1983,หน้า 308

ความแตกต่างระหว่างยะฮูดีย์ทั่วไปกับไซออนนิสม์

ชาวยิวทั่วไปและขบวนการไซออนนิสม์ (Zionism) หรือขบวนการเสาะยูนีย (صهيوني) ในภาษาอาหรับนั้นมีข้อแตกต่างกันอยู่ 2 ประการ คือ “ ชาวยิวทั่วไปอาจกล่าวได้ว่าเป็นผู้นับถือและศรัทธาในคำสอนของศาสนายูดาห์ พวกเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและไม่ได้ให้การสนับสนุนองค์กรไซออนนิสม์ทั้งหมด แต่สำหรับขบวนการไซออนนิสม์นั้นเป็นหนึ่งในขบวนการทางการเมืองที่มีเป้าหมายเพื่อทำลายหลักศรัทธาทางศาสนาและครอบครองโลก แม้ว่าชาวยิวทั่วไปและขบวนการไซออนนิสม์จะมีความแตกต่างอยู่บางประการ แต่ทั้งสองต่างมีความฝันและอุดมการณ์เดียวกันคือ การก่อตั้งรัฐอิสราเอล ซึ่งเป็นรัฐอิสราเอลที่ถูกสัญญาไว้ในพระคัมภีร์เก่าแก่ชาวอิสราเอล ” (มุฮัมมะ เจอะอารง , 2545 : 8-9)

แผนการทำงานและผลประโยชน์ร่วมกัน

หลายศตวรรษที่ผ่านมายะฮูดีย์เสาะแสวงหาดินแดน เพื่อสร้างถิ่นฐานอันถาวรแก่ชนชาติของตนเอง “ ดินแดนที่เป็นศูนย์รวมทางเชื้อชาติ ศาสนา การปกครอง และสังคม ตามความเชื่อของชาวยิวคือ ดินแดนปาเลสไตน์ ” (Ahmad Abd Allah Ibarahim , 1998 : 9) ความใฝ่ฝันดังกล่าวของยะฮูดีย์กลายเป็นอุดมการณ์หลักในการทำงานของกลุ่มยะฮูดีย์ พวกเขาใช้เวลาหลังการก่อตั้งขบวนการไซออนนิสม์เพียง 50 ปี พวกเขาจึงประสบความสำเร็จในการก่อตั้งประเทศอิสราเอล

Ahmad Thalabi (1988 : 99) กล่าวถึงแผนการทำงานของพวกเขาในระยะแรกๆว่า “ พวกเขาก่อตั้งองค์กรไซออนนิสม์สัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ภาษาฮีบรูแก่ชาวยิวและเป็นศูนย์กลางทางการเงินของชาวยิวทั่วโลกเพื่อรวบรวมเงินจำนวนมหาศาล และเตรียมจัดสรรซื้อที่ดินการเกษตรในปาเลสไตน์ไม่ว่าจะราคาแพงเพียงใดก็ตาม นอกจากนั้นพวกเขายังทำการศึกษาความเป็นไปได้ในการอาศัยกองกำลังของนักล่าอาณานิคมให้มาเป็นพวกสนับสนุน และช่วยเหลือให้ความใฝ่ฝันของพวกเขาเป็นจริงซึ่งพวกเขาพบว่าประเทศอังกฤษคงเป็นพันธมิตรที่ดีของพวกเขา ดังนั้นนายวายซ์มานในฐานะหัวหน้าไซออนนิสม์(สมัยนั้น)จึงสร้างความสัมพันธ์กับอังกฤษ โดยนำข้อแลกเปลี่ยนทางผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง ”

การเข้ายึดครองดินแดนปาเลสไตน์ย่อมไม่ประสบความสำเร็จ หากขบวนการไซออนนิสม์ไม่อาศัยชาติมหาอำนาจเป็นกำลังสนับสนุนโดยการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ร่วมกันคือ ไซออนนิสม์ได้จัดตั้งประเทศอิสราเอล ส่วนชาติมหาอำนาจได้เข้ามามีอำนาจในด้านต่างๆของภูมิภาคตะวันออกกลางมากขึ้น Ahmad Thalabi (1988 : 100-101) กล่าวว่า “ ปี ค.ศ.1907 คัมเบล เบร์มานได้(อดีต) นายกรัฐมนตรีของอังกฤษ เขาได้แต่งตั้งคณะกรรมการ 1 ชุด ประกอบไปด้วยนักการเมือง นักวิชาการ นักกฎหมาย นักประวัติศาสตร์จากหลายประเทศ เพื่อศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้อาณาจักรออตโตมัน

บาบิโลน อียิปต์ โรมัน กรีก อินเดีย และจีนเสื่อมอำนาจและตกต่ำ และเป็นไปได้หรือไม่ที่สาเหตุดังกล่าวจะทำให้หนักล่าอาณานิคมทางโลกตะวันตกประสบอย่างเดียวกันหรือล่าหลังและอ่อนแอกว่าโลกอื่น หลังจากนั้น 7 เดือนกลุ่มนักวิจัยชุดดังกล่าวต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่า อันตรายที่จะมาต่อต้านในการล่าอาณานิคมทางเอเชียและฝั่งแอฟริกาแทบจะไม่มีเลย แต่อันตรายอันใหญ่หลวงที่สุดนั้นซ่อนตัวอยู่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทะเลนี้เปรียบเสมือนตัวเชื่อมระหว่างฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก เพราะนอกจากเป็นแหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติแล้วยังเป็นอู่อารยธรรมและศาสนาต่างๆ ประชาชาติที่อาศัยอยู่ทั้งสองฝั่งต่างมีที่มาอันเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ ศาสนา และภาษาโดยทั้งหมดมีการเกี่ยวโยงกัน และผลจะเป็นอย่างไรหากผู้คนในดินแดนเหล่านี้มาสามารถขับเคลื่อนตัวเองโดยใช้สื่อสมัยใหม่และปฏิวัติอุตสาหกรรมทางยุโรปด้วยความก้าวหน้าทางวิชาการและวัฒนธรรมอันสูงส่ง เมื่อเหตุการณ์กลับไปเหมือนกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาจะไม่มีทางล่าอาณานิคมได้อีกเด็ดขาด แต่ปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ไขได้ดังต่อไปนี้ (หนึ่ง) ทุกประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องทางผลประโยชน์จำเป็นต้องทำทุกวิถีทางเพื่อแยกดินแดนแถบนี้ออกเป็นส่วนๆ และปล่อยให้จมปลักกับความล่าหลังและโง่เขลา (สอง) จำเป็นต้องแยกดินแดนแถบนี้ออกจากทวีปแอฟริกาเพื่อจะได้เป็นสิ่งที่ขัดขวางความเข้มแข็งของผู้คน(แถบนี้)โดยพวกเขาจะได้เป็นคนแปลกหน้าซึ่งกันและกัน ”

ด้วยเหตุนี้เองภูมิภาคตะวันออกกลางจึงตกเป็นเป้าหมายการครอบงำ โดยเฉพาะประเทศอียิปต์ที่ติดต่อกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและทะเลแดงซึ่งเป็นทางออกไปสู่มหาสมุทรอินเดีย และทวีปออสเตรเลีย โดยมีเพียงคลองสุเอซเป็นตัวเชื่อมอยู่ ดังนั้นคลองสุเอซจึงกลายเป็นจุดยุทธศาสตร์ทางการเมืองและการทหารที่สำคัญสำหรับนักล่าอาณานิคม สหรัฐอเมริกาและไซออนนิสต์ ส่วนผู้เชี่ยวชาญของอังกฤษเน้นให้ประเทศพันธมิตรเห็นว่าการจะควบคุมประเทศอียิปต์ได้นั้นต้องมีฐานทัพอยู่ที่ประเทศซีเรียซึ่งขณะนั้นซีเรีย ปาเลสไตน์ จอร์แดนและเลบานอนเป็นประเทศเดียวกัน แต่การเข้ายึดครองซีเรียเพียงอย่างเดียวไม่อาจทำให้ประชาชาติบริเวณดังกล่าวอ่อนแอลงได้ เพราะคนเหล่านี้อาจจะลุกขึ้นมารวมตัวเพื่อต่อต้านและปฏิวัติ ดังนั้นการทำให้คนเหล่านี้ถูกขับไล่ออกจากดินแดนของตนเองจึงเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา นั่นหมายความว่าหากแผนการดังกล่าวประสบความสำเร็จชาติมหาอำนาจ และชาติพันธมิตรจะได้ผลประโยชน์อย่างมหาศาลจากทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำมัน และพลังงานอื่นๆ นอกเหนือจากการแทรกแซงทางการเมือง การทหาร และเศรษฐกิจ ส่วนไซออนนิสต์จะได้การก่อตั้งรัฐอิสราเอลบนแผ่นดินปาเลสไตน์เป็นรางวัล ในเวลาเดียวกันจะเป็นรัฐกันชน (Buffer State) ให้กับชาติตะวันตก

พายัพ วนาสวรรณ (2548 : 14) นักวิเคราะห์การเมืองต่างประเทศชาวไทยกล่าวถึงความ ต้องการของชาวยิวที่ได้รับอิทธิพลจากหนังสือที่ชื่อรัฐยิวว่า “ เนื้อหาของหนังสือรัฐยิวนอกจาก สอดคล้องกับข้อความในคัมภีร์ไบเบิลเรื่องดินแดนแห่งพันธสัญญา (The Promised Land) ของชาวยิว ยังไปพ้องกับผลประโยชน์ทางมหาอำนาจตะวันตกอีกด้วย”

เมื่อสามารถแบ่งผลประโยชน์อย่างลงตัว ไซออนนิสต์ได้กำหนดการทำงานภายใน ขบวนการโดยแบ่งเป็น 2 ช่วงและช่วงแรกคือ

1.จัดตั้งสถาบันการเมืองไซออนนิสต์ เพื่อรณรงค์นานาประเทศให้ยอมรับความมีอยู่ของ ประชาชนชาวยิวเพราะ “ ปัญหาหลักของยิวคือ เสถียรภาพความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ทางสังคม และ การมีอยู่ของชนชาติยิวที่ได้รับผลกระทบจากตะวันตกตลอดเวลา ไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา ยิว และปัญหาดังกล่าวจะไม่ถูกแก้ไข ถ้าพวกเขาที่ยิวยังไม่เป็นที่ถูกยอมรับเหมือนชนชาติอื่นๆ และ จะไม่มีทางได้รับการยอมรับจากนานาประเทศได้หากพวกเขาที่ยิวไม่มีประเทศเป็นของตนเอง ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 :10)

2.ก่อตั้งสถาบันปฏิบัติการไซออนนิสต์เพื่อ “ ดำเนินการจัดตั้งประเทศแห่งประชาชน ชาวยิวในปาเลสไตน์ให้เป็นจริง โดยอพยพชาวยิวหลายพันคนในยุโรปตะวันออกมายังปาเลสไตน์เพื่อ สร้างบทบาทของตนเองในปาเลสไตน์และครอบครองอาณาบริเวณของปาเลสไตน์ด้วยวิธีการต่างๆ ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 :53)

3.ก่อตั้งศูนย์ “ รวม 2 แนวคิดดังกล่าวข้างต้นเข้าด้วยกัน เพื่อการทำงานให้มีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จเร็วยิ่งขึ้นภายใต้การบริหารงานของ*วายส์มาน* ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 : 56)

ส่วนช่วงที่ 2 คือ “ การจัดตั้งรัฐอิสราเอลบนแผ่นดินปาเลสไตน์ ซึ่งประกอบด้วย การ ประกาศตั้งรัฐอิสราเอล การสร้างความยอมรับระหว่างประเทศต่างๆ และการเข้าเป็นประเทศสมาชิก ของสหประชาชาติ ” (Ahmad Abd Allah Ibrahim ,1998 : 67-86)

ทั้งหมดคือแผนการทำงานระยะยาว และได้รับการประสานงานระหว่างชาวยิวด้วยกันเป็น อย่างดี นอกจากนั้น Ahmad Thalabi (1988 : 110-115) ยังกล่าวว่า “ พวกเขาใช้การเกษตรเป็น เครื่องมือในการครอบครองปาเลสไตน์ และพยายามสร้างความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นระหว่าง ยิวในปาเลสไตน์และยิวในนอกปาเลสไตน์กับรัฐอิสราเอล อีกทั้งความสำเร็จของการก่อตั้งรัฐ อิสราเอลไม่ได้อาศัยศาสนาเป็นเครื่องมือเพียงอย่างเดียว แต่อาศัยประวัติศาสตร์ เชื้อชาติ ภาษา เศรษฐกิจ ที่ดิน ความพยายาม และความปลอดภัยทั้งภายในประเทศและนอกประเทศด้วย ”

แม้ว่าหลายฝ่ายเคยเสนอให้มีการจัดตั้งรัฐยิวในแอฟริกา อเมริกาใต้ และเอเชียกลาง แต่ ไซออนนิสต์ยังต้องการปาเลสไตน์เป็นของตนเอง โดยการอ้างเรื่องดินแดนแห่งพันธสัญญาที่ปรากฏใน พระคัมภีร์โตราห์ และผลประโยชน์ที่จะได้จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์และ

บริเวณรอบข้าง ด้วยเหตุนี้ปาเลสไตน์จึงกลายเป็นดินแดนแห่งสงครามกลางเมืองในเวลาต่อมา “ เดือนพฤษภาคม ค.ศ.1916 พวกเขาวางแผนทำให้ปาเลสไตน์เป็นเขตแดนนานาชาติตามข้อตกลงซานรีโม (San Remo Agreement) และอังกฤษได้รับเอาแผนการของยิวไซออนนิสต์โดยได้ตีพิมพ์คำประกาศบัลโฟร์⁴⁸ ในวันที่ 2 พฤศจิกายน ค.ศ.1917 เพื่อการจัดตั้งมาตุภูมิสำหรับชาวยิวในแผ่นดินปาเลสไตน์ และการวางแผนที่จะยึดแผ่นดินปาเลสไตน์ได้เสร็จสมบูรณ์ในเดือนกันยายน ค.ศ.1918 ซึ่งเป็นการหักหลังต่อสัญญาว่าด้วยอิสราเอลและเอกราชของชาวอาหรับ โดยการแบ่งการแบ่งเขตอิทธิพลในดินแดนชาม (al-Sham) และอิรักระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสตามข้อตกลงไซกีสปิโกท (The Sykes Picot Agreement) และในเดือนเมษายน ค.ศ.1920 พวกเขาได้นำเอาคำประกาศบัลโฟร์มารวมกันเพื่อเข้าควบคุมปาเลสไตน์ โดยได้รับความเห็นชอบจากองค์การสันนิบาตโลก (The League of Nations) ในช่วง ค.ศ.1918-ค.ศ.1948 อังกฤษได้เริ่มเปิดประตูให้อพยพชาวยิวเกือบ 6 แสนคนเข้าสู่แผ่นดินปาเลสไตน์ซึ่งขณะนั้นมีชาวยิวอาศัยอยู่ก่อนประมาณ 55,000 คน โดยอังกฤษได้ให้การสนับสนุนที่ทำให้กินให้แก่ชาวยิวเพิ่มจากเดิม 5 แสนคนเป็น 1 ล้าน 8 แสนคน⁴⁹ และการช่วยเหลือทางด้านอาวุธยุทธภัณฑ์ของอังกฤษ พวกยิวจึงสามารถใช้กลไกแห่งสงครามสร้างสถาบันทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษาและการทหาร โดยในปี ค.ศ. 1948 ชาวยิวได้สร้างที่อยู่อาศัยจำนวนถึง 292 แห่ง และสร้างค่ายทหารโดยมีทหารประจำการถึง 70,000 คน ในปี ค.ศ. 1920 ชาวปาเลสไตน์ลุกฮือต่อต้านการยึดครองครั้งแรก ณ กรุงเยรูซาเล็ม และเกิดเหตุการณ์ทำนองเดียวกันในปี ค.ศ. 1921 ที่เมืองยัฟฟา และปีค.ศ. 1929 ที่กำแพงอัลมัมบีกี ช่วงปี ค.ศ.1936-1939 ขบวนการนักสู้ (The Jihadist Movement) กองพลน้อยมือเขียว (The Green Hand Brigades) องค์การญิฮาด (The Holy Jihad Organization) ได้สร้างแรงกดดันให้อังกฤษออกหนังสือปกขาวเพื่อเป็นคำมั่นสัญญาในการจัดตั้งปาเลสไตน์ และยุติการขายแผ่นดินปาเลสไตน์ให้ชาวยิว รวมทั้งยกเลิกการอนุญาตอพยพชาวยิวเข้าสู่ปาเลสไตน์ อังกฤษปฏิบัติตามได้ไม่กี่ปี แผนการไซออนนิสต์ถูกนำมาฟื้นฟูใหม่ภายใต้การอุปถัมภ์ของสหรัฐอเมริกา ” (Mohsin Muhammad Saléh , 2546 : 17-19)

⁴⁸ Balfour Declaration คำประกาศบัลโฟร์เป็นร่างจดหมายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของอังกฤษ คือลอร์ด อาร์เธอร์ เจ บัลโฟร์ (Lord Arthur J. Balfour) ถึงลอร์ด รอทไชด์ (Lord Rothchild) ผู้นำขบวนการยิวไซออนนิสต์ ในอังกฤษ เรื่องการจัดสรรมาตุภูมิยิวในปาเลสไตน์ ในตอนหนึ่งของจดหมาย คือ "...รัฐบาลของอังกฤษเห็นด้วยกับการสถาปนามาตุภูมิชาวยิวในปาเลสไตน์.. แต่เห็นชัดว่าจะต้องไม่มีการกระทำใดๆ ที่ไม่ยุติธรรมต่อประชากรเชื้อสายอื่นที่ไม่ใช่ยิว รวมทั้งสิทธิในการนับถือศาสนาของประชาชนเหล่านั้นด้วย ความคลุมเครือของจดหมายบัลโฟร์ได้ถูกนำมาตีความใหม่ในปี ค.ศ.1923 ขณะที่ชาวยิวเริ่มอพยพเข้ามาในดินแดนปาเลสไตน์ ฝ่ายอังกฤษพยายามให้ชาวยิวสัญญาว่าจะไม่คุกคามชนชาติอื่น โดยจะต้องให้ชาวอังกฤษ อิบรู และชาวอาหรับมีสิทธิเท่าเทียมกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป 20 ปี อังกฤษไม่สามารถควบคุมชาวยิวได้

⁴⁹ 1 ล้านคนเท่ากับ 1000 ตารางเมตร และตั้งแต่ปี 1948-2000 ชาวยิวอพยพเข้าประเทศถึง 2 ล้าน 8 แสนคน